

til Fordel for andre og ikke væsentlig komme Lejere af smaa Beboelser til gode. Mindretallet henstiller derfor, at Fradragsreglerne i Ejendomsskyldlovens § 7 forbliver uforandrede, og stiller hertil sigtende Ændringsforslag Nr. 8.

Ændringsforslag.

Til § 1.

Af Udvalget:

1) I 1ste Stykke, 1ste Linie, udgaar „i 1914“, og i 2den Linie ændres „1914“ til: „1915“.

Af et *Flertal* (Birch, la Cour, Godskesen, Hartz, Oluf Jensen, Piper, Niels Rasmussen og Rottbøll):

2) 2det og 3die Stykke udgaar.

Til § 2.

Af Udvalget:

3) I 2den Linie ændres „1914“ til: „1915“.

Til § 3.

Af Udvalget:

4) I 2den Linie ændres „1914“ til: „1915“.

Til § 4.

Af et *Mindretal* (Godskesen, Hartz, Oluf Jensen, Koefoed, Piper og Niels Rasmussen), subsidiært tiltraadt af: *Birch, la Cour, Frandsen og Nygart*:

5) Paragraffen affattes saaledes: „§ 2, Stk. 5, i nævnte Lov affattes saaledes:

„Ejeren eller den Bruger, hvem det paahviler at betale Skatterne af en Ejendom, kan ved Henvendelse til Vurderingsformanden indenfor de nævnte Tidsrum forlange foretaget en ny Vurdering. Ved denne kan Ejendommens Vurderingssum dog ikke forhøjes og kun nedsættes med det Beløb, hvormed Ejendommen maatte findes at være sunket i Værdi paa Grund af Nedrivning eller Føringelse af Bygninger, Oversvømmelse eller andre lignende udvortes Forandringer ved selve Ejendommen, medens andre Omstændigheder, f. Eks. Præfald paa Grund af Konjunkturforandringer, overhovedet lades ude af Betragtning. Den nævnte Vurdering bliver da at anvende i Resten af det paagældende Tids-

Et *fjerde Mindretal* (la Cour) betragter det som en Selvfølge, at naar Værdien i Handel og Vandel er fastslaaet som Maal for den Skatteevne, en fast Ejendom har, er der ingen Grund til ved Lempelser — Fradrag — at gøre Forandring for visse Ejendomme. Ligesom Hartkornet tidligere var Maalet for den Nytte, der kunde have af Jordarealerne, og Skatten svarede efter dette i Forhold til Mængden, maa Størrelsen af Ejendomsværdien nu være Maalet for alle de Goder, en fast Ejendom rettelig udnyttet indeholder og kan bringe sin Ejer, men ingenlunde en Angivelse af dennes Dygtighed eller Velstand. Da man forlod det gamle Grundlag for Beskatning af fast Ejendom og gik over til et nyt, og dette paaførte en vis Slags Ejendomme en stigende Skattebyrde, var der nogen Grund til, for at forhindre en pludselig stærk Skattestigning paa disse, at tilstaa Ret til Fradrag, men der var neppe Grund til at lade dette Fradrag forblive uforandret gennem Tiderne og endnu mindre til at lade nye Ejendomme af den Slags, der i Tidens Løb fremstod, komme ind under disse Fradragsregler. Af hvad Grund fastslaa et nyt Skattegrundlag, naar man ved Ændringer søgte at fastholde det gamle!

Disse Fradrag fra Ejendomsværdierne kommer kun den første Ejer til gode, idet han ved Afhændelsen af Ejendommen indkasserer Fradragets Værdi. Det er Statskassen og endnu mere Kommunekasserne, der lider Tab derved. Der burde i Ejendomsskyldloven af 1903 have været draget Om-sorg for, at disse Fradrag med Tiden op-hørte, ligesom for de Ejendommens Vedkommende, der er nævnte i Lovens § 7, 6te Stykke.

Det er for lidt efter lidt at blive disse Fradrag kvit, at Mindretallet har stillet Ændringsforslag Nr. 12.